

SODOMA - et endetidstegn

Av Lars Fossdal

Sodoma var viden kjent for sin lovløshet. Innbyggerne levde etter det de selv syntes var rett og galt. Sannheten var relativ. Enhver tiltok seg rett til å mene og leve som han selv ville. Alt var like sant og godt. Det unormale var normalt. Ingen ting var synd. Folket var behersket av lovløshetens ånd.

I 1.Mos. 18,20 sier Herren: «Ropet over Sodoma og Gomorra er sannelig stort, og deres synd er sannelig meget stor». Herren fulgte med hvordan folket levde. Ja, synden var så stor at han besluttet å ødelegge disse byene. Plutselig og helt uventet regnet det ild og svovel ned fra himmelen og drepte alle som var i byen. Kun tre sjeler ble berget ut av byen før den ble ødelagt.

Skriften sier at alt som ble skrevet i GT er skrevet til lærdom for oss. Derfor er det nødvendig og nyttig å gi akt på hva som står fortalt om Sodoma og Gomorras innbyggere.

Jesus sa at tiden før hans gjen-

komst skal være slik den var på Sodomas tid (Luk. 17,26-30). Menneskene skal da være preget av den samme lovløshetens ånd som heherket innbyggerne i Sodoma. De skal være egenkjærlige, pengekjære, overmodige, spottende, ulydige mot foreldre, utakknemlige, vanhellige, ukjærlige, upålitelige, baktalende, uten kjærlighet til det gode, svikefulle, osv. Menneskene skal elske sine lyster høyere enn Gud (2.Tim. 3,1-4).

Og fordi menneskene ikke vil høre og gjøre etter Guds ord, skal Herren sende dem kraftige villfarelser så de tror løgnen (2.Tess. 2,9-12; 2.Tim. 4,3-4). Jesu gjenkomst skal skje etter Satans kraftige virksomhet, med all løgnens makt, tegn og under. Ja, han skal gjøre så store tegn at han endog får ild til å falle ned fra himmelen på jorden for menneskenes øyne (Åp. 13,13). På grunn av dette lar mange seg forføre av falske forkynnere.

Jesus sa til sine disipler at tiden før hans gjenkomst skulle bli så vanske-

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbø, tlf./fax 51433685

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frøfjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og øles og drives av NLL. Skolen har både halvår- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.

Bankgiro 2490.45.39496.

Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

lig, at ble ikke de dagene forkortet, ble intet menneske frelst, (Matt. 24,22).

Lot var en av de tre innbyggerne som ble berget ut av Sodoma. Han var annerledes enn de andre borgerne. Han var rettferdig for Gud og en rettferdighetens forkynner. Han ble plaget ved de ugudeliges skamløse ferd, dag for dag led han pine i sin rettferdige sjel ved de lovløse gjerninger han så og hørte (2.Pet. 2,7-8). Han led fordi hans Herre og Frelser ble spottet og foraktet.

Slik blir det også for de rettferdige som lever i endetiden, når samfunnet er gjennomsyret av ugudelighet.

Sodomas innbyggere var sinte på Lot. De oppfattet ham som en fremmed som alltid oppkastet seg til dommer over dem (1. Mos.19,9). Lots rettferdige liv svidde som salt i deres hjerter og samvittighet. Helst ønsket de å få tatt ham av dage.

Lot hadde ved troen på løftesønnen fått del i løftesønnens rettferdighet. Det gjorde at han var annerledes enn de andre i Sodoma. Han var ikke lenger av denne verden. Det resulterte også i at han fikk del i «Kristi lidelser» mens han ventet på forløsningsdagen. Midt i den store masse av folk, var han ensom, fremmed og hatet. Det er de troendes kår i endetiden.

Det var farlig for Lot å bo i Sodoma. Tre ting peker på at han ble smittet og preget av sin samtid. Lot var vil-

Fortsettelse side 16.....

Om drama i kristen virksomhet

Av Jon Espeland

Det har vært en del debatt om drama som virkemiddel i kristen forkyn- nelse. Vi må spørre dem som forsva- rer bruk av drama: Hvor i Bibelen fin-

leder

ner de belegg for å kalle den drama- tiske form for forkynnelse? Var det noen av profetene som spilte teater for sine tilhørere? Gjorde Moses det? Gjorde David det? Bibelen forteller oss om mange dramatiske hendelser hvor domsbudskapet ble understreket med overnaturlige tegn. Vi kan tenke på Sinai-fjellet som skalv under Guds hellige nærvær, eller ilden som falt fra himmelen da Elias holdt oppgjør med Ba'alsprofetene. Det var dramatisk, men det var ikke teater iscenesatt av Moses og Elias for å få mennesker i tale. Nei, det var Gud som stadfestet sitt ord, talt og forkynt ved Moses og Elias. Det ble åpenbart at Ordet og forkynnerkallet som Moses og Elias hadde fått, var ånd og kraft.

Brukte Peter drama i forkynnel- sen? Gjorde Paulus det? Svaret er nei! Hvorfor gjorde de ikke det da? Fordi det var Guds vilje ved forkynnel- sens dårskap å frelse dem som tror (1.Kor. 1,21). Her er vi ved kjernen i debatten omkring drama. Vi er inne i en forkynnelseskrise. Mange kristne har gitt opp troen på forkynnelsen

som det ene og store virkemiddel i Guds rike. Dette vil man selvsagt ikke si og heller ikke innrømme, verken for seg selv eller andre. Vi må jo ha for- kynnelse, sier alle. Så kalles drama for forkynnelse, og så har vi jo forkyn- nelse, sies det. Men dette er et be- drag. Sannheten er at slik vrir en seg unna forkynnelsen og dens dårskap og dens virkning på sjelen.

Hvorfor er det slik? Jo, fordi mange kristne inngår forlik med det naturlige menneske. Mange foreldre gir sine barn rett i at forkynnelsen er kjedelig. Vi vil ha noe mer interessant, sier barna. Ja, det skal dere få, sier forel- drene og hyrdene. Og så finner man på en masse ting for at barna skal tri- ves. Vi kan ikke ta med ufrelste på møte, sier kristne. For forkynnelsen er så kjedelig for dem, i alle fall den gammeldagse om synd og nåde! La oss få litt frisk musikk og dramatisere budskapet, tenkes det. Som tenkt, så gjort. Det blir servert drama og musi- kaler. Og barna og de ufrelste roser opplegget: Sånn vil vi ha det!, sier de. Og sånn får de det. Og så er alle for- nøyd. Budskapet kom jo frem, om enn ikke gjennom direkte forkynnel- se, tenker hyrdene. Og barna og de unge og de ufrelste applauderer opp- legget, - bokstavelig talt.

Nei, la oss heller følge Paulus' ek- sempel! La oss holde fast på Guds ords forkynnelse slik det har vært for-

kynt fra eldgamle tider. Vi trenger ikke nye virkemidler. Vi trenger å komme sammen for å høre Guds ord forkynt. Det trenger også de som ikke vil høre! For hør hva Gud sier til profeten Esekiel: "Du skal tale mine ord til dem enten de hører eller lar det være. For gjenstridige er de." (Esek. 2,7). Og hør hva Paulus sier: "... Vi tolker åndelige ting med åndelige ord. Men et naturlig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til; for det er ham en dårskap ..." (1.Kor. 2,13-14) og "Så kommer da troen av forkynnelsen og forkynnelsen ved Kristi ord; ..." (Rom. 10,17). Profeten Jesaja sier det slik: "Hør! Så skal deres sjel leve." (Jes. 55,3).

Den som vet hva det er å bli berørt av Jesus gjennom forkynnelsen av hans ord, vet ikke noen bedre måte å nå verden og de ufrelste på. Nei, det finnes intet annet middel enn Ordet og forkynnelsen av lov og evangelium!

En gammel kristen sier det slik: "Prekenen om Guds lam som ble slaktet for oss på korset, som bar alle våre synder, som vi ellers måtte fortvile over, og som så kjærlig forbarmer seg over oss alle, denne preken er ikke en tørr, saft- og kraftløs preken som mange mennesker tenker. Den tro som vi blir rettferdige og salige ved, den kommer av en slik preken. En preken hvor frelseren på korset i blod og sår males for våre øyne, og i hvem alle syndere ropes til: "Tro på meg, så skal dere bli frelst!" Jeg vet intet annet middel til å komme til tro-

en. Måten som dette går til på, kan vi ikke gjøre fullt tydelig eller begripelig for noen. Det kan bedre erfares enn beskrives." (J.E. Fortsmann, ca 1750).

De gamle stier

Av Åse Holien

*Spør etter de gamle stier
du som er ung og ny.
Som vandrer frem
mot evighetens hjem.
Spør etter de gamle stier
som fører sikkert mot målet,
mot himmelen.*

*Spør etter de gamle stier
du som snubler.
Som famler i blinde
på veien frem.
De gamle stier, opptråkket
av pilegrimer, på vei mot Salem,
det nye Jerusalem.*

*Spør etter de gamle stier.
Spør om hvor veien går
til det gode, og vandre på den.
Spør om hvor veien går til det gode,
så skal I finne hvile
for eders sjele.*

*De gamle stier
er Ordet i sin helhet,
som er gitt oss i eie.
Som frelser, som leder og bevarer.
Som aldri forgår.
Det levende, som evig består,
som er Jesus, Frelseren vår.*

(Delvis skrevet på en sommerskole på Bakketun)

Bibelskolen i åndskamp

Dag Risdal, mangeårig bibelskolelærer og forkynner, har nylig gitt ut ei bok med tittelen "Bibelskolen i åndskamp" og undertittelen "Bibelskolearven - i aktuelt perspektiv". Det var å ønske at den ble lest, ikke minst av bibelskolelærere og andre som har ansvar og nød for bibelskolene i landet vårt, og at den førte til åndelig oppvåkning og bevisstgjøring på hva en bibelskole skal være.

For det er sant som Risdal skriver i forordet: "I våre dager merker vi tegn på at bibelskolens preg holder på å endre seg. Dermed kan det bli kamp, og det er av betydning at det bibeltro kristenfolk er seg bevisst de teologiske og åndelige brytninger som pågår innen våre bibelske utdannelsesinstitusjoner. Det er nødvendig med en målbevisst kamp for å styrke og bevare arven fra fedrene. Å innta et klart standpunkt - ut fra en bibelsk overbevisning - vil kunne medføre konfrontasjon. Men her står kampen om evige verdier, frelse eller fortapelse."

Risdal trekker fram at bibelskolen har sine bibelske forbilder og røtter i Skriften selv, i profetskolene i det gamle testamente, i Jesu undervisning av sine disipler og apostlenes samtaleundervisning ut fra Skriften (jmf. Ap.gj. 19,9). Og det er av avgjørende betydning at bibelskolene er seg bevisst

*Bokanmeldelse av Dag Risdals bok:
Bibelskolen i åndskamp.
Bibelskolearven - i aktuelt perspektiv.
Stiftelsen "På Bibelsk Grunn".
Boken kan bestilles fra:
Bibelsk Tros Kassetjeneste,
postboks 116, 4320 Hommersåk.*

nødvendigheten av "å stride for den tro (det trosinnhold) som én gang for alle er blitt overgitt til de hellige" (Jud. v.3). Den evangelisk-lutherske forkynnelse og lære er en dyrebar skatt som vi må ta vare på og gi videre. "Vi kan ikke la våpnene ligge, for vi har en sjelefiende som med all list prøver å røve skatten fra oss!" understreker Risdal. I pionérfasen var det tre kjennemerker på bibelskolen, skriver Risdal:

1. Bibelskolen stod for *et solid bibelsyn*.
2. Bibelskolen stod for *en klar vekkelleslinje*.
3. Bibelskolen stod for *en bibelsjelesørgerisk undervisning*.

I dag er det på mange måter annerledes. Risdal tar med et par vitnesbyrd fra to erfarne bibellærere: "Når elevene tidligere kom til bibelskolen, ble de ribbet for alt. I dag blir de ofte stadfestet i det gamle" (Øivind Andersen). "Etter et bibelskoleopphold synes elevene at de har fått et stort utbytte. Ja, de synes selv at de er blitt helt andre personer

enn de var da de kom. Men, de er ikke selv i stand til å gjennomskue at det nok er skjedd forandringer, men det er kun forandringer innenfor den gamle ramme. I så fall er elevene ikke flyttet inn i en ny Kristusvirkelighet - under lovens dom og evangeliets oppreisning" (Hans Erik Nissen).

Når det gjelder det åndelige grunnsynet i bibelskolen, burde bibelskolen "nå kjenne et kall til å gå 'mot strømmen'. I lys av den aktuelle åndssituasjon, bør det finne sted en bibelsk profil-markering og en klar, retningsgivende hyrde-veiledning. Den som kjenner sannhetens Ånd, vil kjenne tidsånden som noe fremmed. Jesu barn går alltid mot strømmen. En sann forkynner går alltid mot tidsånden. Han betoner andre verdier enn det som er på moten. Han bringer sannheten."

Dette var bare noen smakebiter på det Risdal tar fram i denne boken. Han er inne på svært mange vesentlige og avgjørende forhold ved bibelskolen, både bibeltolkning og pedagogiske metoder, en bibellærers personlige forhold til Guds ord, sang og musikk, miljøet ved bibelskolen osv. Og hele veien er boken preget av åndelig dømmekraft og sunn veiledning.

Risdal trekker til slutt fram bibelskolen i endetidsperspektiv og sier: "Jo lenger vi kommer inn i endetiden og nærmer oss Jesu gjenkomst, desto større betydning vil de bibelskoler få som Herren kan få bevart i SANNHET-

EN. (...) Kan det tenkes at bibelskolene - i endetiden - kan komme til å bestå av små, enkle (og kanskje skjulte) "bibel-studiesentra", spredt rundt i de nordiske land? Innen hver bibelskole blir det også kamp om å bli stående i sannheten. Men der hvor lyset fra evangeliet kan bli bevart, vil disse små skoler i endetiden få en særlig oppgave av Herren til å befeste og styrke troens folk."

For oss som virker ved en svært liten bibelskole, gir det frimodighet og fornyet tro å lese slikt. Ja, i det hele tatt er denne boken til Risdal som et programskrift for bibelskolen vår, i ett og alt i tråd med det grunnsyn og ønske vi har med bibelskolen. Hos meg fødtes det en fornyet bønn om at dette ikke bare ble et program og et ønske for bibelskolen, men at det ved Guds nåde også ble virkelighet. Her er det behov for et myndig lekfolk som er med i bønn og som våker over forkynnelse og lære og prøver åndene, og gjør anskrik når det merker avvik til høyre eller til venstre.

Risdals etterord bærer tittelen "Spør etter de gamle stier!". Ja, måtte bibelskolen være med å gjenreise åndsarven i folket vårt på den gamle grunnvoll! Boken slutter med en formaning til oppmuntring, fra Neh. 2,17: "Men nå sa jeg til dem: Dere ser selv den ulykke vi er i, at Jerusalem ligger øde og portene er oppbrent. Kom, la oss bygge opp igjen Jerusalems mur, så vi ikke skal være til spott lenger."

Av Per Bergene Holm

DET NATURLIGE MENNESKE

KAP. 9:

§44. Det naturlige mennesket er identisk med det falne mennesket.

I dette kapitlet skal vi trekke konklusjon av det foregående og gi en samlet

fra tros læren

oversikt over hvordan mennesket er og de vilkår mennesket lever under her på jord. Hensikten er å fremstille Bibelens lære om frelsen.

Spørsmålet for oss blir: Hvordan **lever det Gud-fravendte og Gud-fiendtlige** menneske sitt liv på jorden? Og hvordan er vilkårene for menneskelivet under de syndens følger som vi antydte i foregående § ? Kort sagt er det den psykologiske og historiske side av saken som interesserer oss i dette kapitlet. Men først litt om selve den bibelske språkbruk.

§45. Eksempler på bibelsk språkbruk om det naturlige menneske.

Skriften bruker flere synonyme uttrykk for å betegne det naturlige menneske. Disse uttrykkene er ikke vilkårlige. For de betegner det naturlige menneske sett fra forskjellige synspunkt og under forskjellige forhold. "Det naturlige menneske" (1.Kor. 2,14) betegner mennesket som det er uten Guds Ånd.

"Vredens barn" (Luk. 16,8) betegner

det naturlige menneske som motsetning til Guds barn. "Vredens barn" blir også brukt som motsetning til "lysets barn": dvs i betydningen til mørkets barn. Det betegner det naturlige menneske slik det er uten Guds åpenbaring.

"Djevelens barn" (Joh. 8,44) betegner at det naturlige mennesket er under sin fars herredømme og syndens makt. Det står i motsetning til å være "frigjort av Sønnen", og gjennom det frigjøringsforholdet ha fått Gud til far og være under Hans makt og innflytelse.

"Kjødets barn" (Rom. 9,8) betegner flere steder det naturlige menneske som motsetning til "løftets barn". Det betegner det naturlige menneske i dets egenrettferdighet, og at det naturlige menneske umulig kan bli Guds barn eller komme til å takkes Gud ut fra sine naturlige forutsetninger.

"Verden" (Joh. 3,16) brukes som kollektiv betegnelse for det naturlige menneske, liksom det også brukes som betegnelse for det naturlige menneskes miljø. Denne betegnelsen står i motsetning til "Guds rike" og "menigheten". Det betegner også helheten av alle naturlige mennesker som motsetningen til helheten av alle gjenfødte mennesker. (Vi må ikke forveksle denne bruk av ordet "verden" med at dette ord også brukes for å betegne Guds skaperverk som helhet.)

Som vi ser, lærer Bibelens språkbruk oss mye om det naturlige menneske. Og vi har ved det sett hvordan det gamle menneske er generelt sett. Men når det gjelder det rent psykologiske og historiske ved det gamle menneske, sier Skriften oss mer med tanke på hvordan det naturlige menneskes liv utfolder seg og hvordan det oppleves og føles.

Skriften bruker her ord som "kjødet", "syndens legeme", o.l. Disse uttrykk krever enn nøyere betraktning, fordi de brukes i flere betydninger, og fordi det nettopp er disse uttrykk som får særskilt betydning for oss i denne sammenheng.

"Kjødet" er et mangetydig begrep i Skriften, og ikke minst i NT. Det brukes stort sett i tre betydninger: en "biologisk" betydning, en etisk betydning og en rent religiøs betydning. I 1.Pet. 1,24 står det: "alt kjød er som gress", her menes i biologisk betydning. Uttrykket betegner her menneskenaturen til forskjell fra Gud (og englene). Se også 1.Kor. 15,39 og Matt. 19,5.

På linje med dette må nevnes den utstrakte anvendelse ordet "kjød" har i betydningen: menneske. Slik er det å forstå i Joh. 1,14: "Ordet ble kjød". Her er det sett helt bort fra den etiske betydning av ordet, slik det også er gjort i Rom. 8,3. I Gal. 1,16 og i Ef. 6,12 finner vi uttrykket "kjød og blod" i betydningen mennesket eller menneskeheten. Kjød i betydningen menneske, grenser ofte inn på den rent religiøse betydningen

av ordet. Særlig finner vi det i sammensetningen: "kjød og blod". Typisk eks. er 1.Kor. 15,50: "Kjød og blod kan ikke arve Guds rike". Matt. 16,17 er et annet eksempel.

I etisk betydning finner vi ordet "kjød" brukt i Matt. 26,41: "Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig".

Over alt hvor "kjød" er brukt i forhold til fristelser, onde gjerninger, overtredelser, kort sagt alt som er i strid med Guds hellighet, kaller vi det brukt i **etisk** betydning.

Med religiøs betydning mener vi ordets bruk i forbindelse med eller i forhold til å leve i samfunn med Gud, spesielt om alt som har med erkjennelse av Gud å gjøre og alt som har med gudslivet i våre hjerter å gjøre.

Rent praktisk får derfor "kjød" i etisk mening betydningen synd, uten at vi dermed - som vi ser nedenfor - kan identifisere begrepene "synd" og "kjød".

De grunnleggende steder til å belyse "kjød" i etisk betydning finner vi i Rom. 7,5.18.25; Gal. 3,3; 5,13.19.24; 6,8 og flere steder. For å unngå forveksling, bør en være oppmerksom på bruken av ordet i Rom. 9,3.5 og Gal. 2,20. Her brukes "kjød" i betydningen menneske her i verden. Det må ikke forveksles med f. eks. Rom. 7,25.

Disse henvisninger viser tydelig at Paulus ikke bruker "synd" og "kjød" som identiske begreper. Men at det med "kjød" menes det sted synden har tatt bolig og hvorigjennom synden utfolder seg hos mennesket.

I Fil. 1,22.24 ser vi at ordet "kjødet" betyr vesentlig det samme som "legeme".

Enkelte steder der det er tale om syndens makt i menneskenaturen, brukes ordet **legeme** i stedet for "kjødet". Dette ser vi i Rom. 6,6: -"syndens legeme". Her svarer det helt ut til "syndens kjød" i 8,3. I Rom. 6,12 formannes de troende til ikke å la synden herske i deres dødelige legemer, så at de lyder dets lyster.

Derfor er det galt å oppfatte "kjødet" identisk med "legeme". "Kjødet" betyr ikke "legeme". Selv der det er tale om å døde "legemets gjerninger", er syndigheten på ingen måte gjort identisk med sanseligheten. Begrunnelsen for at de ikke er identiske, er Ordets konkrete beskrivelsen av synden og den motsetningen Ordet setter opp mot "kjødet". NT beskriver flere steder synden, og i Gal. 5,19-21 sies det tydelig at alle synder springer ut av "kjødet", det gjelder både de legemlig-sanselige og de rene åndssynder.

Enda tydeligere blir dette når vi ser på det som danner motsetningen til kjødet i NT's språkbruk. Hvis kjødet hadde vært legemet, og de kjødelige lyster legemets naturlige behov, da måtte motsetningen til "kjødet" være menneskets ånd, eller menneskets "eget bedre jeg". Men det er nettopp dette som ikke omtales som motsetninger til kjødet. Det er bare en motsetning til kjødet: Guds Ånd (Rom. 8,4-14; 7,5-6; Gal. 5,16-25).

Dette motsetningsforhold viser at

"kjødet" i etisk betydning ikke er menneskets legemlig-sanselige side, men er selve det **naturlige menneskets vesen**, og omfatter både menneskets ånd (sjel) og dets legeme, både det innvortes og det utvortes menneske.

"Kjødet" i betydningen "syndens sete" betyr ganske enkelt det naturlige menneskets vesen. Det sier oss at synden er kommet inn i vårt vesen, og derfor gjør seg gjeldende i like høy grad i ånd og sjel som i legeme. Synden gjør seg gjeldende i viljeliv, følelsesliv og tankeliv.

Dette kaster også lys over uttrykkene "syndens legeme", "døde legemets gjerninger", o.l. Det er gjennom legemet vi opplever vårt vesen. Tanke, vilje og følelse kan bare utfolde seg gjennom legemet. Men det betyr ikke at legemet som sådan er sete for synden. Nei, sete for synden er det naturlige menneskets vesen, legemet er dets virkeområde.

Det som kampen i kristenlivet egentlig gjelder, er at Guds Ånd skal få bruke legemet som virkeområde i stedet for dette naturlige menneskelige vesen som Bibelen kaller syndens sete.

*Fra Øyvind Andersens troslære
Tilrettelagt av Lars Fossdal.*

Åndelig død

Av Carl Oluf Rosenius

*Enda vi var
døde ved våre overtredelser...
Ef. 2.5*

Legg merke til det ordet som apostelen bruker om den naturlige tilstanden: døde ved våre overtredelser.

Det dype, ulykkesvangre ordet om alt det som fulgte syndefallet, lyder slik: "På den dag du eter av det, skal du visselig dø".

Livet fra Gud er borte. Mennesket er åndelig talt et lik. På samme måten har Kristus selv talt: "La de døde begrave sine døde".

Mange mener at dette er hard tale, og at en ikke må forstå det etter den fulle betydningen av ordet "død". Men ingen burde mistenke den Herre Kristus for å bruke et overdrevet uttrykk. I det ordet vi nevnte sammenstiller han den som er legemlig død og den som er åndelig død, som to slags lik. Og ser vi bare litt på saken, skal vi bli forbauset over hvilken betydning det ligger i ordet "død". Den som er legemlig død føler ikke noe. Han verken ser, hører eller føler noe. Han har ikke engang det minste åndedrett, - enda han har alle organer, øyne, ører, munn, og lunger, på samme måten som de som er levende.

Er det ikke på samme måten med den som er åndelig død? Han kan ha alle de ytre sanser friske og levende, en klar forstand, et hjerte som kan føle, mye kunnskap, gode moralske grunnsetninger å leve etter. Han kan

tale godt og leve godt. Men livet i Kristus - det er bare dette han mangler. Han har ikke samfunnet med Gud, ikke sans for det som hører Gud til, for hans vilje, hans ord og for hans nåde. Når det gjelder det som hører jorden til, kan han både se, høre, tenke, og føle på den mest levende måten. Men han har ikke noen kontakt med det som hører Guds Ånd til.

La oss ta noen eksempler: Han leser, hører, forstår, og tror på en viss måte Guds ord. Men han kan også høre og lese Guds alvorligste dom over hans eget liv og likevel være fullkommen rolig.

Han leser og hører om Guds rike og Guds nåde og vennskap, om det salige samfunnet med Gud, men hos ham vekker det ikke engang den minste lengsel etter alt dette. Det er med ham som med liket, det finnes ikke engang et åndedrett. Hans hjerte er bare fylt av avguder, med det som hører jorden til. Det som opptar ham er spørsmålet: Hva skal vi ete, hva skal vi drikke eller hva skal vi kle oss med? Men Gud - Gud - hva? Hva vil Gud? Det bryr han seg ikke noe om.

Ja, legg merke til det. Han har en viss tro på at Guds ord er sant. Han tviler ikke engang på det. Det er noe inne i ham som vitner om det. Og nå ser og hører han at det samme Guds

ord med bestemthet dømmer hver og en som ikke er født av Gud, ikke er født på ny, - og på samme tid har ikke han noen erfaring av hva det vil si å være født av Gud. Men likevel er han ikke det minste redd! Enda han tror at dette er Guds ord!

I Guds ord leser og hører han om to veier, den brede som fører til fortapelsen - og det er mange som går på den, - og om den smale som fører til livet - og det er få som går på den. Men ikke en eneste dag er han selv bekymret over hvilken av disse veier han selv går på. Og likevel tror han at Bibelen er Guds ord!

Men hvorfor frykter han da ikke? Ja, si det! Dette er å være død. Her ser du hva ordet betyr: "død" - Død ved overtredelser og synder. Men når et menneske er dødt, hva er det da som ledet det på veien gjennom livet?

Apostelen sier i Ef. 2,2: "Dere vandret forðum etter denne verdens løp, etter høvdingen over luftens makter, den ånd som nå er virksom i vantroens barn."

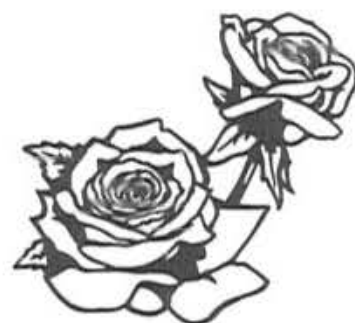
Først: "Denne verdens løp". Mennesket følger da strømmen, gjør som de andre gjør, ser på verden og på den tonen som hersker der. Er den grov, blir også han grov. Men er den finere, lever også han finere. Han kan på den måten være i forskjellige skikkelser. Men hvordan han enn lever, hører han verden til, til de *mange* som går på den brede veien.

Men er da verden sin egen herre? Er det den som egentlig styrer? Nei, sier apostelen. Verdens løp bestemmes av høvdingen - høvdingen over luftens makter. Kristus kaller ham denne verdens fyrste.

Vi skal aldri glemme at det er to åndelige riker og to fyrster som kjemper om menneskesjelene: Kristus og Belial, Mikael og Dragen, slangen og Kvinnens sæd, den sterke og den sterkere. "Mikael og hans engler tok til å stride mot dragen, og dragen stred og dens engler".

Det er en strid som vil vare så lenge verden står. Mørkets rike styrer ved løgn og mord, ved bedrag, synd og død. Kristus sier at verdens fyrste er løgnens far, og manndraper fra begynnelsen. Og hans undersåtter i dette riket er, foruten de falne engler, alle de vantro mennesker på jorden og i helvete.

Kristi rike styres med sannhet og nåde - ved rettferdighet, fred og glede i Den Hellige Ånd. Skriften sier: "Rettferd og rett er din trones grunnvoll. Nåde og sannhet går fram for ditt åsyn". Undersåttene i dette riket er, foruten himmelens engler, alle de troende mennesker i himmelen og på jorden.

Hold øye med hundene!

Fil. 3, 1-9

Av Per Bergene Holm

"For øvrig mine brødre, gled dere i Herren!" Uttrykket "for øvrig" betyr egentlig: Det som det til sist kommer an på. En hovedsak, ja selve saken for en kristen, det er å glede seg i Herren. Og hva vil det si? Jo, det innebærer å ha hele sitt håp, sin frelse, sin trøst og sitt liv i Jesus og ham alene. Da kan du alltid glede deg, om du skulle mislykkes og alt skulle gå deg imot her i livet. Har du din glede i Herren, så rokkes ikke den av noe hos deg.

"Jeg blir ikke trett av å skrive det samme om igjen." Ja, slik er forkynnelsen av Guds ord, det er som med mannaen i ørkenen - ikke noe nytt, men det samme om igjen. Det er Ordet om Jesus, at vi har frelsen i ham. Det ble Paulus aldri ferdig med. Nei, han ville heller ikke vite noe annet i blant de troende.

"Hold øye med hundene! Hold øye med de onde arbeiderne! Hold øye med de skamskårne!"

Hundene er ikke så nøye på maten. De livnærer seg av det som byr seg, og er ikke så nøye på om det er rent eller urent. Jødene brukte gjerne denne betegnelsen på hedningene, som ikke innrettet sitt liv etter Guds ord, men slik de selv fant det for godt - og så ble resultatet at de levde i urenhet og ugudelighet. Her tenker nok apostelen på slike som midt i sin kristendom er urene,

som ikke er så nøye på hva de livnærer seg av, hva de tilfredsstilles av, hva de finner sin glede og trøst i.

Med uttrykket onde arbeidere tenker han nok på slike som i sin tjeneste for Gud mer arbeider for seg selv, på sin egen rettferdighet og for sin egen fortjeneste. De skamskårne er slike som gjennom sin omskjærelse og den påfølgende avleggelsen av synden - omskjærelsen er nettopp et bilde på avleggelse av kjødets urenhet - mener seg å ha oppnådd noe hos Gud, ha et fortrinn framfor de andre.

De tre uttrykkene beskriver slike som mener seg å ha noe å vise til overfor Gud i sitt eget liv. Gjennom sin omvendelse og tjeneste har de oppnådd noe som gir dem frimodighet for Gud. Det har de slått seg til ro med, det har de mett seg med. De har funnet sin glede og trøst i sin egen kristendom.

Vi blir så lett opptatt av vår egen kristendom, vår omvendelse, vår gudsfrykt, vår tjeneste og vårt liv. Vi søker så lett etter noe å glede oss over og få frimodighet av i oss selv, i vårt eget. Det gjør oss lett til hunder som vildrer omkring og søker etter lekkerbiskener der de måtte finnes, uten å akte på om det er ren mat - bare vi kan finne noe som metter.

Apostelen taler i Kol. 2,23 om en åndelighet som er til en mettelse for kjø-

det. Da taler han om en selvvalgt gudsdyrkelse og ydmykhet og mishandling av legemet, trolig særlig gjennom faste og avhold fra visse typer mat. Til andre tider har det blitt lagt vekt på andre ytre forhold. Slikt har nok ord på seg for å være visdom og gudsfrykt, men det er bare til mettelse for kjødet. Det tjener bare til å få noe å rose seg av.

Når du og jeg synes å lykkes med vårt kristenliv, med vår omvendelse eller vårt bønneliv, eller vi får oppleve noe spesielt, så er vi snare til å mettes av det, finne tilfredshet og mettelse i det. Vi finner trøst og frimodighet i at vi ikke er som verden (jmf. Luk.18). Da er vi som hunder! Vi mettes og blir tilfredse fordi vi finner de kjennetegn og erfaringer vi mener en kristen skal ha i sitt eget liv.

Motsetningen er "vi som tjener Gud i hans Ånd og roser oss i Kristus Jesus". Og det er noe ganske annet. Det er umulig å tjene Gud i hans Ånd uten at en samtidig har sin eneste ros og ære i Jesus. Å tjene Gud i hans Ånd innebærer nemlig å tjene Gud i kraft av det som er gitt meg gjennom Ånden, og det er i første rekke evangeliet om Jesus og frelsen i ham. Det er å tre fram for Gud med Kristus Jesus som det eneste jeg har å vise til.

Det gir ingen ære til kjødet. Nei, det utelukker alt mitt eget. Kjødet er i det hele tatt en hindring for alt sant gudsliv, enten det er kjødets urenhet eller egenrettferdighet. For der kjødet stikker seg

fram og vil gjelde for noe, der må Jesus vike.

Paulus hadde nådd lenger i kjødet enn de fleste, men han akter det som tap. Han er ikke tilfredstilt ved det, mettes ikke av det, men akter det tvert imot som et minus, som tap! Alt - både moralsk høyverdighet, et plettfritt liv, ulastelighet etter loven - det er ikke vinning, men tap. Her taler ikke en fariseer, men en kristen!

Akter du det slik? Eller er det heller slik at du synes det er vinning når det lykkes for deg, når kristenlivet ditt fungerer slik du ønsker og du greier å leve slik du vil? Da er du liksom på pluss-siden. Men går det dårlig, faller du og lider nederlag, da er du på minus-siden. Ja, en som tjener Gud i sin egen ånd, vil tenke og regne slik. Han har frimodighet og glede når det lykkes, men blir mismodig og nedfor når det lite lykkes.

Slik hadde Paulus det også som fariseer. Han nådde lenger enn de fleste og syntes nok lenge det var et stort pluss. Men så møtte han Jesus. Da ble hele regnestykket snudd på hodet.

Da ble med ett alt som han hadde regnet som vinning til tap. Alt som kunne gi ham noe å rose seg av for Gud, det regner han som tap. Det å være tilfreds med sitt eget liv, mene seg å ha noe å komme med og vise til, det er tap. Det er nemlig ikke helliggjørelse, men egenrettferdighet! Den helliggjorte kjennes på at han har alt i Jesus. Der er hans rikdom, hans glede, hans ros og ære.

"For Kristi skyld". Alt er tap for Kristi skyld. Enten har du din glede, din rikdom, din frelse og fred i Kristus, eller så har du det i noe av ditt eget. Enten mettes du av Jesus alene, eller så er du som en hund som ikke er så nøye på hva som metter deg, bare du kjenner det godt.

Paulus aktet alt som tap for Kristi skyld, om det så var et plettfritt og ulastelig liv. Det var skrap som passet på søppeldynga, det var for intet å regne mot å eie Jesus. Jesus var noe helt annet enn det som han hadde prestert i sitt liv!

Hvor langt du er kommet, hvor mye du har opplevd, hvor åndelig du måtte være, - det kan være det samme. Hva er det å regne mot Jesus? Hva er det sammenlignet med ham? Skrap.

"Å bli funnet i ham, ikke med min rettferdighet" - å, nei, den duger ikke, hvor god den enn er - "men med den jeg får ved troen på Kristus, rettferdigheten av Gud på grunn av troen." Det er ikke i mitt liv, i min gjerning og tjeneste at jeg har noe å vise til innfor Gud, men i en rettferdighet jeg får, - Kristi rettferdighet. Det er en kostelig perle det, det er noe til edelsten å ha! Det er rikdom for en synder. Og det største ved den; den mister aldri sin glans, den taper aldri sin verdi. Med meg går det opp og ned, hos meg er det brist og skrøpelighet, men Jesus er alltid like fullkommen. Tenk, han skal jeg få eie!

Jeg skal få kaste hele min kristendom på søppelhaugen og regne den

som skrap, regne den som noe som ikke blir aktet på i himmelen. Og så skal jeg få regne Jesus som min, hans rettferdighet som min. Det er en rettferdighet jeg ikke kan vinne gjennom mine anstrengelser og øvelser, ytre gudsfrykt, anger og bønn. Nei, det er en rettferdighet jeg får av Gud, og den mottas gjennom tro, - troen på Jesus.

Det er apostelens trang å få leve der - "og bli funnet i ham". Han som hadde så mye å vise til, han begjærer bare en ting - å bli funnet i Jesus. Han vil ikke vite av sin egen rettferdighet innfor Gud. Den har han for lengst sluttet å regne med der. Den har han kastet bort og akter den som tap. Nå regner han bare med Jesus, nå ønsker han bare å finnes i ham, glede seg i ham og rose seg av ham.

Er det slik med deg? Ditt liv og din rettferdighet er så visst ikke betydningsløs, men i det øyeblikk du begynner å mettes av den, rose deg av den og mene deg å oppnå noe hos Gud gjennom den, da er du blitt en hund, en ond arbeider og en skamskåren. For Gud ser bare etter én ting når det gjelder din frelse og velbehag hos Gud: Han ser etter bryllupskledningen din, han ser etter den rettferdigheten som du har fått hos Jesus. Er det den du smykker deg med, eller er det noe av ditt eget?

Født til frihet

*Til frihet har Kristus
frigjort oss. Gal. 5, 1*

Kjempet du for friheten? Dette er et spørsmål som vi retter til de mange som i farne tider var med og kjempet. De kjempet en kamp som innebar mye smerte, mye lidelse. Det var kampen om friheten for landet. Og seieren overskygget all lidelse og smerte. Landet ble fritt, en frihet som ble vunnet gjennom manges kamp. Gleder vi oss over og takker vi for denne friheten? Har vi grunn til det? Det er vel ingen som har mer grunn til glede og takk enn vi som lever i et fritt land der også evangeliet har hatt og fortsatt har slagkraft i bygder og byer rundt i landet vårt.

Bibelen taler om en annen frihet som Gud har kjøpt oss til gjennom Jesus. Ut fra bibelens første blad ser vi at det ble et skille mellom Gud og mennesker. Det var den onde som kom inn og ville ta mandat fra Gud. Mennesket ble bundet i Satans bånd og lenker. Men det var ikke Guds vilje og plan at mennesket skulle leve der. Derfor møter vi gjennom hele Bibelen tale om en forsoner og frelser.

I Joh.3,16 ser vi litt av Guds uendelige og uutgrunnelige kjærlighet: "For så har Gud elsket verden at han gav ..." Hvem var det som ble gitt til verden som frelser? "Han

som ikke visste av synd, ble gjort til synd for oss ..." Jesus var, er og skal være vår redningsmann, vår frelser. Han levde sitt liv her på jord uten å bli smittet av en syndig tanke, et syndig ord eller en syndig gjerning. Han ga mennesker hjelp, frelse, helbredelse. Også på hans siste vandring mot Golgata så han bort fra seg selv og stanset for dem som hadde bruk for ham og som var i nød. "Herren vil oppfylle de gudfryktiges lengsel, han hører deres rop og frelser dem." (Salme 145,19). Dette var og er Jesu gjerning.

"Han ble gjort til synd for oss." Ser vi noe av den lidelse, kamp og smerte som Jesus måtte gå gjennom for din og min del, ja for alle mennesker? På Golgata vant Jesus seier over den onde og den ondes makt. "Det er fullbragt!" (Joh. 19,30). Dette fullbragt skal gjelde til alle tider, like til den dag vi samles hjemme i himlen. Jesus kjøpte oss gjennom lidelse og smerte til fullkommen frihet. Den som lever i Kristus er en ny skapning (2. Kor. 5,17). Da er alt nytt! Lever du i dette med ditt liv?

Innsendt av Ragnar Hansen.

lig til å gi sine to ugifte døtre til hopen

så de kunne gjøre med dem hva de ville (1.Mos. 19,8). Dette sier oss at til tross for at han var rettferdig og rettferdighetens forkynner, var han smittet og preget av tidens tankegang.

Da Lot fortalte sine to svigersønner om at Herren straks skulle ødelegge byen, tenkte svigersønnene at han bare spøkte (1.Mos. 19,14). Dette er til ettertanke for oss også: Kjenner våre venner oss bare som "spøkefugler"?

Lot nølte med å gå ut av Sodoma. Herren måtte ta ham og hans familie med makt for å få dem ut av byen. Dette sier oss at Lot sto i fare for å få denne verden kjær. Han hadde mistet noe av den hellige frykt som Noa hadde. Lot ble preget av sin samtid. Hadde Herren ventet lenger med å ødelegge Sodoma, kunne han ha falt i fra.

Lots hustru hadde funnet seg til rette i Sodoma, derfor kunne hun ikke annet enn å se seg tilbake da hun var på vei ut av byen. Dermed ble hun til en saltstøtte, hun oppnådde ikke å bli frelst fra Guds vrede.

Det er kamp om din sjel!

Du lever i en verden som er preget av den samme ånd som behersket Sodomas innbyggere. Også du utsettes for bevisst påvirkning fra denne

verdens ånd. Satan, som fikk prege innbyggerne i Sodoma og ta bolig i dem, ønsker også å forføre deg. Han satser alt på å hindre deg i å bli frelst. Han ufarliggjør synden og verden for å fange din sjel. Han arbeider langsiktig på at du skal bli smittet mest mulig av denne verden. Han ønsker å forføre ditt hjerte, slik han gjorde med Lots hustru.

Så flyttes det stadig grenser i ditt liv, med det til resultat at du blir mer og mer opptatt av denne verden. Du forlater det fortrolige samfunnet med Jesus, det som var så dyrebart for deg og som du var så redd for å miste. Nå betyr det ikke noe for deg lenger. Du vil ikke lenger stride troens gode strid. Du stifter fred med din gamle og syndige natur. Du har slått deg til ro i denne verden og lever for å ha del i dens goder. Da er du falt ut av nåden!

Sodomas innbyggere og deres undergang er et forbilde på de ugudelige og deres fremtid. Skal du våkne opp i helvete og være der i evig pine, fordi du hadde den nåværende verden kjær? Du hadde ditt liv og ditt gode i det denne verden hadde å by på. Noen synder var deg så kjære og du ville ikke gi slipp på dem, eller du var redd for å tape anseelse og ære ved å bekjenne dine synder.

Det går nemlig an å komme så langt bort fra Herren at du ikke lenger hører Åndens kall til omvendelse. Det kaller Bibelen å forherde seg. Der-

som du nå hører kallet til omvendelse og frelse, må du benytte anledningen, for du vet ikke om Herren kaller deg flere ganger. Men om noen hører hans røst, da forherd ikke ditt hjerte. Jesus sier: «Se, jeg står for døren og banker; om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham og han med meg» Åp. 3,20.

Skriften sier: Vend tilbake, du frafalne. (Jer. 3,12) Det er rom hos Jesus for syndere!

Tenk å få denne forgjengelige og syndige verden kjær. Tenk å oppgi himmelens herlighet for en kortvarig nytelse av synden! Tenk å selge Jesus og himmelen for en kortvarig nytelse av synden og verden! For en dårskap!

Men hvordan skal så den troende bli bevart i de siste tider - i «Sodomas verden»? Troende sjel; Bibelen anviser en eneste vei: Hold fast på korsets anstøt og dårskap - Jesus Kristus. Bli i Ordet om ham! Lid ondt, strid troens gode strid, stå djevelen fast i mot i troen. Jesus har vunnet en evig forløsning for deg. (Heb. 9,11-12). Guds nåde er nok for deg! Jesus gjel-der i stedet for deg, helt til du står frelst hjemme i himmelen. Du blir frelst av nåde, for Jesu skyld. Hold fast på det du har (Jesus og evangeliet), for at ingen skal ta din krone.

Dess mer du opplever av Sodomas tilstand og dess hardere åndskampen blir, dess mer kan du «rette

deg opp og løfte ditt hode: Din forløsning stunder til». (Luk. 21,28)

Jesus kommer snart!

"Salig er den som leser, og de som hører det profetiske ord og tar vare på det som er skrevet der; for tiden er nær" (Åp.1,3).

*Frelseren kommer! Herlige sommer
Venter den trette, lengtende brud.
Da får hun stige Opp til Guds rike,
Iført det hvite, skinnende skrud.*

*Dagen vi bytter Ørkenens hytter,
Blir det vel glede, jubel og sang!
Der i det høye Skuer vårt øye
Det som vår Frelser lovet en gang.*

*Trøsterik tanke: Jesus vil sanke
Sjelene hjem fra syndige jord.
Da skal vi fare Oppad i skare,
Hjem for å benkes ved himmelens
bord.*

*Framfor Guds trone Bærer sin krone
Bruden som ventet lengtet og led.
Lykkelig hjemme, Da skal vi glemme
Alt som på jorden trykket oss ned.*

*Ja, jeg må bede: Gjør du meg rede,
Rede ved aften eller ved gry!
Da når du henter Bruden som venter,
Løft også meg med dine i sky!*
(sb. 866)

Fri til tjeneste

Av Carl Fr. Wisløff

Den som tror på Jesus og er frelst ved troen på hans navn, kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet. Jeg er fri i samvittigheten og vet ikke noen gode gjerninger som frelser meg, og heller ikke noen synder som skal fordømme meg, så sant jeg lever rett for Gud i troen på Jesus. Det er friheten fra loven. (...) Vi er fri fra loven, "men bruk bare ikke friheten til en leilighet for kjødet". Det å være fri fra loven, betyr ikke at jeg så kan leve som jeg vil, for jeg blir så likevel frelst av nåde. Nei, Gud fri oss fra å tenke noe sånt. Skal du være en tjener for Gud, så må ditt hjerte være rett for Gud.

Da er det her en stor hemmelighet, som jeg nå gleder meg til å få peke på. Vi har hørt om loven og evangeliet. Loven er alt i Guds ord som sier "du skal og du må. Du skal ikke og du må ikke". Det er Guds hellige vilje, og fordi jeg er en synder, blir dette lovens ord til dom for meg. Men evangeliet det er et ord som ikke legger på meg noen oppgave, men det forteller bare om Jesus og sier: Jesus døde for deg. Han er din frelse, han er din fred, han er din rettferdighet. Loven sier du skal, du må, du må ikke. Det er lovens toneart. Evangeliet sier, Jesus, Jesus, Jesus. Han er din frelse, han er din rettferdighet, han var Guds lam

som bar verdens synd. Se hen til ham!

Og nå er det sånn at å ha hjertet rett for Gud, det er å ha fått plassert seg rett i forhold til lov og evangelium. Da skal du være klar over at evangeliet gjelder i mitt forhold til Gud, der skal jeg ikke vite noe annet enn Jesus. Når det er spørsmål om min frelse og min rettferdighet for Gud, da skal loven holdes ganske utenfor som om den ikke eksisterte. Ikke noe "dersom, hvis, så fremt, i fall" i den sammenheng. "Jeg for Gud kan intet bringe Uten deg og dine sår. Under din forsonings vinge Jeg for Gud frimodig står. Du ville en evig rettferdighet hente, Der pinen og døden ditt hjerte omspente. Der får jeg den kledning som smykker meg ut, At prange for tronen som deiligste brud." Jeg skal ikke vite av noe annet enn Jesus.

Men når det gjelder mitt forhold til mine medmennesker, og mitt forhold til mine plikter og oppgaver, da skal samvittigheten ikke vite av noe annet enn min tørre plikt. Da finnes det ikke noe slags falskt "evangelium" som sier at "det er ikke så nøye". Evangeliet er i forholdet til Gud, at jeg er frelst av bare nåde, men evangeliet er ikke noen slags sovepute i forhold til mine oppgaver og plikter. Du må ikke tro at

du har lov til å gjøre hva du vil, for du er jo fri i fra loven. Må Gud forbarme seg at vi skulle komme til å tenke noe så skrekkelig.

Når vi har hjertet rett for Gud, da vet jeg at for Gud har jeg ikke noe annet å komme med enn Jesus. Men når det gjelder mine plikter og mitt forhold til mine medmennesker, min virksomhet i forsamlingen og i mitt arbeid, da har jeg ikke noe annet å holde meg til, enn min plikt.

Men dessverre, i dagens virkelighet blir det ofte akkurat omvendt, det er det som er så fryktelig. For djevelen - den tusenkunstneren - han får snudd det rundt for så mange kristne. Og så trenger loven seg inn i forholdet til Gud, hvor den ikke har noe å gjøre. Så går en der og tenker som så: Mon jeg er noen kristen, for jeg er ikke så god som jeg skal, ikke så snill som jeg skal, ikke så effektiv som jeg skal, og andre har så mye annet å komme med. Du ser på dem som har såanne herlige ting å fortelle, og du har ingen ting. Så går man og vet nesten ikke om man er en kristen, for loven med dens forbehold har trengt inn i forholdet til Gud hvor den egentlig ikke har noe å gjøre.

Men i det daglige liv, i min plikt på jobben, ja der er et slags "evangelium" kommet inn, og der heter det at "det ikke er så nøye", for jeg er jo ikke under loven. Kan det bli noe seirende kristendom ut av dette rotet her? Skjønner du ikke at det er akkurat stilt

på hodet, det er jo rent forferdelig hvordan djevelen kan få stelt det til. I forholdet til Gud hvor jeg ikke skulle vite av annet enn Jesus og være frimodig for han er min fred og min rettferdighet, der går jeg og sukker og stønner og sier: Ja, ja, det er dårlig med meg. Jeg vet nesten ikke om jeg tør tro jeg er en kristen. Men hjemme er jeg sur og gretten, og på jobben er jeg lite kollegial og sjusker unna, og det å vitne ligger ikke for meg. Og spør noen om jeg kan gjøre dét og dét i forsamlingen, så har jeg ikke tid. Kan det bli noe seirende kristendom ut av det? (...)

Er ditt hjerte rett for Gud? Er du frelst? Er du født på ny? Har du fått et syn på Jesus som din frelser? Og har du fått se at du er frelst i ham, det er nok det som frelseren gjorde? Da skal du få gå inn i tjenesten for ham.

Da må ingen tro at vi skal få lov å misbruke den kristne frihet til leilighet for kjødet. En kristen skal leve etter Guds ord. Han er fri i samvittigheten, men han er ikke fri fra å holde Guds bud. (...)

(Utdrag fra heftet "Å være fri")

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Du nærer og varmer mitt hjerte

Av Aslaug Inger Rognum

Du nærer og varmer mitt hjerte
Du elsker din brud - ditt kjød*
Skjønt troløshet ene jeg bringer
Din trøst skaper morgenrød.

Fortrolighet, samfunn du søker
Kun hardhet og svik du får
Da Ordet om blodet blir frelse
og balsam for hjertesår.

Jeg har ei det synlige for øye
Det plager min sjel så titt
For kjødet det krever å kjenne
At hjertet for synd er fritt.

Så er jeg urolig den tiden
I hjertet jeg søker fred
Inntil Helligånden får tale:
Søk freden et annet sted.

I himmelen håpet er ferdig
I Kristus forsoningen er
Han sitter ved Faderens høyre
I mitt sted han sitter der.

Kun her får jeg hvile i striden
For Kristus og jeg er ett
Da kan han få overta roret
Vi sammen har barnerett.

Så gråter jeg ofte her nede
For lykken jeg søker her
Du salve må gi mine øyne
Og si: Din vei ei min er.

* Ef. 5,29

Oslo, 1996